

ILLYÉS GYULA

## Cél felé, bár közömbösen

*Olajukat a földből szopva, lámpaként  
égték a szürkületben a karcsú törzsű rózsafák...  
Egyszerre hunytak el.*

*Csekély zúgás után  
átszállt, de álló testtel, mint a mennybe Jézus,  
egy szarvasbogár, egyre finomabbá  
szöve maga mögé a csöndet.  
Egyedül maradtunk végképp, de immár  
a vakok ösztönének vigaszában  
s türelmében sorsunk iránt —  
Így értettük meg, ahogyan a hangok  
— főleg a parton surrogó hullámoké —  
számolni kezdték, mint igyekszik  
közömbösen is cél felé,  
hidegen és dühödt iramban  
fáink is házaink között  
s ujjaink közt ez az évszázad  
roncsaival, hulláival.*

JÉKELY ZOLTÁN

## Önarckép babérkoszorúval

*Ó jaj, e-földi megdicsőülés!  
Lihegve, féltaláltan az „érdem oszlopára” kötve!...  
Csokonai Vitéz, elbírtad volna-é,  
harminckétévesen,  
mit zord korodtól hasztalan kívántál,*